

ZAPOMENUTÁ... - II.

PÁtek, 13 květen 2022

Vojáci

jsou v podstatě, ažná coáce, co stájt a vlivem použíje jako živou zbraň proti nepátmeli. Zajímavé je, že nikdy se nebjí, že neperou ti, kteří jsou ažnahoře匿名, kteří na sebe navzíjem svájdají - nejrůznájí - viny. Vojáci jsou velká anonymní hmotá! A je zcela jedno, jsou-li to mladíenci a muži z věžky páned tisící lety že soušasná - že! Jsou živémi obřími. Vrájtem se dnes ještě jednou k tomu nákolika ztraceným a opuštěným vojákům ze II. světové války. Vášak báhvá, kolik jich bylo takhle po světě ztraceno, a nikdy se nenašli!

Teruo Nakamura, o kterém jsem vám psala minule, byl okamžitě potřeb, co byl na ostrově nalezen, páněvezen do Jakarty na zdravotní prohlídku, potřeb letecky dopraven zpátky na Tchaj-wan. Ptáte se proč na Tchajwan? Proč ne do Japonska, za kterého měli bojovat, páněpadný položit život? Ze zkoumání Nakamurova osobního dají totiž později vyjádřilo najevo, že nepochází z Japonska. Japonsko, kterému chyběli vojáci pro věžku, totiž rekrutovalo všechny mladé lidi z kolonií, tedy všechny lidé z Tchaj-wanu. Teruo byl členem 500 lehkého etnického skupiny Amisů, domorodých austroasiánů (je to jeden ze žestníctví oficiálně uznávaných tchajwanských domorodých národů), kteří byli Japonci povoleni do této věžky.

Nakamurovo skutečné jméno bylo Attun Pallalin. Nastoupil do věžky ve věku 23 let a byl spolu s ostatními posláni v roce 1943 do boje o Morotai. 15. září 1944 věžku tam bylo japonské vojsko těžměř vybito stovkami spojeneckých věží a lodí, ostrov pak zaplavilo páněmobilní 57 000 vylepujících se vojáků.

Během měsíce byl ostrov ažoznaen za bezpečnostním, neboť japonští vojáci stále žili ostrov zeměli, zmizeli nebo se vzdali. A Teruo Nakamura byl stejně jako ostatní prohlášen za mrtvouho.

S návratem Nakamury - 18. prosince 1974 až byla odhalena i velmi smutná fakta až dalo by se že pro Japonsko velmi trapná. Věte, japonští vojáci, kteří tak nesměrně dlouho páněvali v nevýhodném v lese, když věžka skončila, ve skutečnosti nebyli jen Nakamura. Existovali i další.

Když se seržant Shoichi Yokoi v roce 1972 vzdal v důsledku ostrova Guam, Japonci jásali a větali ho jako národního hrdinu.

Podobně, když se poručík Hiroo Onoda vzdal 11. března 1974 na ostrově Lubang na Filipínách, Japonci si speciálně najali tryskáč, aby ho vyzvedli!

Ve své domovině byli oba větřní s velkou pompou a dostali obrovské odznaky na dřevěném průčelí.

No, a když byla žádána na Teruo Nakamurovi, japonští věžka byla najednou ažševědomí, pomalý a zapomnětlivý. Nakamura je páněce ažjenáce voják z kolonie, zacházení s ním bylo tedy zcela jiná.

Do Jakarty pro něj neletělo žádají speciálně - letadlo. A dokonce byla odhalena následná skutečnost: že od roku 1953 japonští věžka páněstala poskytovat dřevěný vojákům z kolonie! Tento zákonem Nakamura prakticky od roku 1953 až do jeho konečného osvobození 18. prosince 1974 až neměl nárok na žádají dřevěný chod!

Obdržel pouze nějaká původně ty od roku 1945 do roku 1953, které vlastnily pouze: 68 000 jenů, neboli ekvivalent 227,59 USD až 1.200 USD ve srovnání s kurzech roku 2019!

Teruo Nakamura byl absolutně zaplaven emocemi, když na letiště v Taipei potkal znova svou ženu a syna, kterého od miminka neviděl. Toto zážitkové vyvolalo na Tchaj-wanu polemiku obrovské poboučení.

Ale v pochopitelné, psalo se o tom pak po celém světě. Veřejnost, všechny zhnušené chovány-m japonské vlivy, vypsala velkou sbírku, aby základ výběc nějakou penzi Nakamuru. Nasbíralo nakonec 4 250 000 jenů, což odpovídá ekvivalentu 75.000 USD v roce 2019.

Nakamura si to vžak dlouho neužil, zemřel v roce 1979 na rakovinu plíc. Lojalita Terua Nakamury k Japonsku se tak ukázala jako hořkosladká.

KVANTA ZNÍČENÝCH VÝDĚLEK...zdroj: Taipei Times

d@niela P.S. Prosím milovaného čtenáře, aby se když už uždal a rával jen nad těmatem zájnu :-)) d.